

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.373/2025/11.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Bartkó Róbert ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek – a dr. Zempléni Kinga ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE „felszámolás alatt” (ALPERES CÍME) alperes ellen vállalkozói díj és kártérítés megfizetése iránt indított perében a Miskolci Törvényszék 2025. október 16-án meghozott 21.G.40.113/2024/42. számú ítélete ellen az alperes 48. sorszámú fellebbezése alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1 885 000 (Egymilliónyolcszáznyolcvanötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a fellebbezett ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 157 082 948 Ft-ot és annak az ítélet szerinti késedelmi kamatát, valamint 210,03 eurót és 5 270 000 Ft perköltséget.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felperes mint vállalkozó 2022. december 29-én és 2023. június 8-án vállalkozási keretszerződéseket (a továbbiakban: Szerződések) kötött az alperessel mint megrendelővel, amelyekben a felperes gépészeti, villamos- és műszeres karbantartási, szerelési tevékenység ellátását vállalta az alperes sajtóbábonyi telephelyén. A Szerződések határozott időre: 2028. március 31-ig jöttek létre és azokban a felek azonos tartalommal rögzítették a teljesítési, számlázási és fizetési feltételeket, valamint a jogait és a kötelezettségeiket. Az alapkarakbantartás és az ügyelet meghatározását, az esetleges többletkapacitás bevonásának feltételeit, valamint a díjazásra vonatkozó szabályokat a Szerződések elválaszthatatlan részét képező felperesi árajánlat tartalmazta. A Szerződések szerint a felperes saját hatáskörben nyilatkozhatott, hogy az alvállalkozási szerződésből eredő követeléseire kiállított számlák valamelyikét faktoráltatni kívánja, az alperes pedig kinyilvánította, hogy az erre irányuló kérést tudomásul veszi, az eseti dokumentumokat írásbeli hozzájárulásával engedélyezi, a szükséges dokumentumokat pedig az igény és a dokumentumok maradéktalan benyújtását követően legkésőbb a harmadik napon ellenjegyezve visszajuttatja a felperes részére.

[3] 2024. január 22-én a felperes a Szerződéseket az alperes rendszeres fizetési késedelmeire hivatkozással azonnali hatállyal felmondta és felszólította az alperest a felmondás napján fennálló, összesen 152 884 163 Ft összegű számlatartozásának a három napon belüli megfizetésére. A felmondás napján a felek egyeztetést tartottak és azon – egyebek mellett – megállapodtak abban, hogy az alperesi üzem folyamatos működésének fenntartása érdekében a felperes további egy hónapig, illetve az új karbantartóval való szerződéskötésig továbbra is ellátja a Szerződések szerinti karbantartási alaptevékenységet a Szerződések szerinti díjazás ellenében, amelynek 2024. január 22. és 2024. március 11. között a korábban kialakult gyakorlat szerint eleget is tett. A 2024. február havi tevékenységre vonatkozó teljesítési igazolást az alperes 2024. február 29-én aláírta, ez alapján pedig a felperes kiállította az ...-9. számú, 2024. április 29-i esedékességű, bruttó 55 286 257 Ft összegű számláját, amit az alperes befogadott, de nem egyenlített ki. A 2024. március 1. és 2024. március 11. közötti időszakban nyújtott karbantartási tevékenységről az alperes teljesítési igazolást nem írt alá, de az általa vezetett munkavégzési engedélyek alapján készített kimutatás szerint az ebben az időszakban nyújtott felperesi szolgáltatás díja bruttó 21 206 302 Ft volt, amit az alperes nem fizetett meg a felperesnek. Ugyancsak elmulasztotta megfizetni a 2023. december hónapban nyújtott karbantartási szolgáltatásról 2023. december 31-én aláírt teljesítési igazolás alapján kiállított, ...-1. számú, 2024. február 29-i esedékességű, bruttó 58 445 637 Ft összegű számla ellenértékét. Ehelyett e követelésekkel szemben a 2024. március 12-én megtett beszámítási nyilatkozatában a felperes hibás teljesítésére hivatkozással kárigényt jelentett be, amit a felperes a 2024. március 25-én írt válaszlevelében elutasított, mert vitatta annak jogalapját és összegét.

[4] A Szerződések felmondását megelőzően az alperes 25 db, részben euró összegről kiállított felperesi számla kiegyenlítésével késedelembbe esett. A Szerződésekben rögzített késedelmi kamatszámítás alapján a felperest a késedelmes teljesítések miatt 10 269 346 Ft és 210,03 euró késedelmi kamat, valamint 379 192 Ft behajtási költségátalány illeti meg.

[5] A Szerződések hatálya alatt kibocsátott ...-82. és ...-87., valamint a felmondást követően kibocsátott ...-6. számú számlákat a felperes a B. Zrt. részére faktorálta. Az alperes a 2023. december 14-én és 2024. március 1-én aláírt okiratokban a számlák faktorálását tudomásul vette és vállalta, hogy azok ellenértékét a faktor számlájára határidőn belül megfizeti. Az alperes azonban a faktorált számlákat késedelmesen egyenlítette ki, ezért a B. Zrt. a faktorálás költségét a felperesre terhelte és azt levonta a faktorált számláknak a felperes részére megfizetett ellenértékéből. A faktor által levont költségek együttes összege 11 496 212 Ft volt.

[6] A felperes a végleges formában fenntartott keresetében az ...-1. számú számlában érvényesített 58 445 637 Ft, az ...-9. számlában foglalt 55 286 257 Ft, valamint a 2024. március 1. és 2024. március 11. közötti időszakra járó 21 206 302 Ft vállalkozói díj és járulékainak megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A keresete kiterjedt arra is, hogy az alperes fizesse meg a keresetlevele 8. és 9. oldalain megjelölt számlák késedelmes kiegyenlítése miatt felmerült 10 269 346 Ft és 210,03 euró lejárt késedelmi kamatot, valamint 379 192 Ft behajtási költségátalányt, továbbá térítse meg azt a kárát, amely abból eredt, hogy a faktorált számlák késedelmes kiegyenlítése miatt a faktor levont tőle 11 496 212 Ft-ot. A keresetét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:142. §-ára, 6:143. § (2), 6:155. § (1) és 6:252. § (1) bekezdéseire, valamint és a behajtási költségátalányról szóló 2016. évi IX. törvény (a továbbiakban: Behajtási tv.) 3. § (1) és (2) bekezdéseire alapította.

[7] Az alperes a kereset elutasítását kérte. A felperes vállalkozói díj iránti követelését 118 823 896 Ft, a lejárt késedelmi kamat iránti követelését 374 693 Ft, a behajtási költségátalány iránti követelését pedig 379 192 Ft (összesen 119 577 781 Ft) összegben elismerte. Nem vitatta, hogy a felperes 2024. március 11-ig a Szerződések felmondása után is végzett karbantartási tevékenységet, ennek során pedig az általa készített elszámolásban megjelölt karbantartási feladatokat elvégezte. Érvelése szerint azonban a felmondást követő szóbeli megállapodásban a felek a felperes által nyújtott szolgáltatás ellenértékét nem határozták meg, erre vonatkozó konszenzus közöttük nem jött létre, ezért a felperest a felmondás utáni időszakra megillető vállalkozói díjat a Ptk. 6:63. §-a alapján kell meghatározni. Az így elvégzett elszámolás eredményeként pedig a felperes vállalkozói díj iránti igénye a keresetben megjelölt ...-1., ...-9. számú számlák és a 2024. márciusi munkák tekintetében bruttó 118 823 896 Ft összeg alapos. Ezen összeg erejéig azonban az alperes hibás teljesítésből eredő kártérítés jogcímén beszámítási kifogást, további 85 326 USD összegben pedig viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben. Arra hivatkozott, hogy a felperes a V3 üzemben 2023. december 18-án, 21-én és 29-én végzett szerelés során a csővezetékeket elmeretezte, az F1 szűrőnél lévő DCPI egységben 2024. január 28-án hibás hegesztést végzett, a csavarokat pedig nem megfelelően rögzítette, a V3. üzembe 2024. március 6-án és 7-én nem megfelelő minőségű csapokat szerelt be, a vákuumszivattyú 2024. március 8-i áthelyezése során pedig a berendezésbe idegen anyag (anyagcsavar) került. E hibák miatti többletleállítások következtében a beszámítási kifogásában és a viszontkeresetében megjelölt összegű bevételtől esett el, valamint további 600 000 Ft kára is keletkezett, mert a felperes 2024. február 7-én végzett javítása során eltűnt a tulajdonát képező kombinált gázérzékelő készülék.

[8] A felperes az alperes beszámítási kifogásának és viszontkeresetének az elutasítását kérte, mert vitatta azok jogalapját és összegét is. Állítása szerint az alperes sem a hibás teljesítés tényét, sem az állítólagos kár összegét nem igazolta.

[9] Az elsőfokú bíróság a 2026. január 29-én jogerőre emelkedett 40. sorszámú végzésével a viszontkereset tárgyában a pert megszüntette, a fellebbezett ítéletében pedig a felperes módosított keresetét alaposnak találta, az alperes beszámítási kifogását azonban nem. A határozatát azzal indokolta, hogy a felek 2024. január 22-i szóbeli megállapodása a díjazásra is kiterjedt, ezért a Ptk. 6:63. §-a szerinti piaci középár alkalmazásának feltételei a jelen esetben nem álltak fenn. Azt a tényt ugyanis, hogy a felek a díj mértékét is meghatározták, a keresetlevélhez F/4 alatt csatolt e-mailek tartalma, a 2024. február 29-én aláírt teljesítési igazolás, valamint az is igazolta, hogy az ezen teljesítési igazolás alapján kiállított felperesi számlát az alperes befogadta. Mindezt nem cáfolta L. T. tanúnak az a nyilatkozata, hogy a 2024. január 22-i megbeszélésen díjazásról nem esett szó, mert e tanú azt is tagadta, hogy a megbeszélésen a felek részletesen tárgyaltak volna a jövőben végzendő karbantartási tevékenység műszaki tartalmáról és az ahhoz kapcsolódó ügyeleti létszámról, amit viszont az alperes a 25. sorszámú jegyzőkönyv 10. oldalán rögzített nyilatkozatában kifejezetten elismert. Mivel pedig a felek a szóbeli megállapodásukban a Szerződések részét képező árajánlatban meghatározott díjtételek további alkalmazásában állapodtak meg, az ennek megfelelően kiállított számláiban érvényesített vállalkozói díjat, valamint az alperes által sem vitatott tartalommal elvégzett karbantartási szolgáltatás ellenértékét a felperes alappal követelte az alperestől. A felperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján megalapozott volt a lejárt késedelmi kamat és behajtási költségátalány címén érvényesített követelés is, hiszen annak jogalapját és összegét az alperes nem tette vitássá. A Ptk. 6:142. §-

a alapján joggal tartott igényt a felperes a faktor által levont költségekből eredő kárának megtérítésére is, mert okiratokkal igazolta a faktor által levont összeget, az pedig nem lehetett vita tárgya, hogy ezt a kárt az alperes szerződésszegő magatartása: a faktorált számlák késedelmes kiegyenlítése idézte elő.

[10] Az alperes beszámítási kifogása ugyanakkor az elsőfokú bíróság szerint nem foghatott helyt, mert e kifogását a 25. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt anyagi pervezetés ellenére is hiányosan terjesztette elő, hiszen nem vezette a kára meghatározásának módját és a követeléseösszegezését. Az alperes nem igazolta a hiányosan előterjesztett beszámítási kifogásának jogalapját, azaz a felperes hibás teljesítését sem. A 8., 13. és 19. számú beadványaihoz csatolt grafikonokból ugyanis a leállások oka nem volt megállapítható, L. T. és M. J. tanúk vallomásait pedig cáfolták P. A., T. L. és H. N. tanúk vallomásai, ezért egyetlen alperes által megjelölt hiba esetében sem lehetett megállapítani a felperes felelősségét.

[11] Az alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok helytelen értékelése alapján, tévesen állapította meg, hogy a Szerződések felmondását követően a felek között megállapodás jött létre a korábbi díjtételek alkalmazására. L. T. és M. J. tanúk nyilatkozatai ugyanis igazolták azt az állítását, hogy a felperes egyoldalúan döntött a korábbi díjtáblázat alkalmazásáról, amit ő semmilyen formában nem hagyott jóvá, nem tekintette magára nézve kötelezőnek. Azt, hogy bizonyos számlákat „ideiglenesen befogadott” az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a díjtételek elfogadásának, hiszen mindezt kizárólag a munkavégzés folyamatosságának biztosítása, a projekt leállításának elkerülése érdekében tette meg, amit L. T. és M. J. tanúk vallomásai szintén alátámasztottak. Jogszerűtlen a beszámítási kifogás elutasítása is, mert az általa csatolt okiratok, továbbá L. T. és M. J. tanúk vallomásai kétséget kizáróan igazolták a hibás teljesítést. Erre tekintettel nem lehet vita tárgya, hogy a felperes által a V3. üzembe leszállított csövek nem feleltek meg a műszaki előírásoknak, ezért azokat vissza kellett szállítani és újra kellett gyártani, ami legalább 20 órás leállást eredményezett. További 8 órás termelés kiesést okozott az, hogy a felperes által beépített csőszakaszon hegesztési hiba és csavarlazulás miatt szivárgás lépett fel. 48 óra üzemleállást eredményezett az is, hogy a felperes által kiválasztott és beépített csapok szivárogtak, amit neki kellett kijavítania. Végül 72 órára leállt a termelés azért, mert a 2024. március 8-11. között beszerelt vákuumszivattyúba a szerelés során a felperes hanyagsága miatt egy anyacsavar került. Alaptalan volt a felperes kártérítési keresete is. A felek között ugyanis nem jött létre általános érvényű megállapodás a faktorköltségek átvállalásáról, hiszen a Szerződések szerint a faktoráláshoz minden esetben az ő egyedi hozzájárulása volt szükséges. A Szerződések olyan kikötést sem tartalmaztak, amely szerint a faktorálás költségeit neki kellene viselnie, ilyen kötelezettséget egyéb okiratban sem vállalt. A felperes az ...-82. és ...-87. számú számlák tekintetében a faktoráláshoz való hozzájárulást sem igazolta. A faktorálás nem azonos a tartozás elismerésével, ő pedig tartozáselismerő nyilatkozatot nem tett sem a felperes, sem a faktor irányába. A faktoring ügyletekben ő nem volt szerződő fél, a Ptk. 6:193. §-a alapján pedig jogosult volt kifogást érvényesíteni az engedménnyel szemben. Jogszerűtlen a viszontkereset tárgyában hozott elsőfokú határozat is.

[12] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Érvelése szerint az alperes valójában az elsőfokú bíróság által megállapított tények felülmérlegelését kéri, amelyre a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a

továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a) pontja alapján csak a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelése esetén lenne lehetőség, ilyen hibát azonban az elsőfokú bíróság nem követett el, hiszen a tényállást helyesen állapította meg. Azt, hogy a Szerződések felmondását követően a felek között megállapodás jött létre a korábbi díjtételek alkalmazásáról, L. T. tanúvallomása is igazolta. Azt pedig, hogy mely okból és mennyi termelési idő és volumen esett ki, az alperes csupán állította, de semmivel sem támasztotta alá, mint ahogy nem indokolta meg azt sem, hogy az elsőfokú bíróság mely bizonyítékokat mérlegelt okszerűtlenül, hanem csupán általánosságban hivatkozott az általa kihallgatni kért tanúk vallomására. A faktorköltségekkel kapcsolatos fellebbezési érvelés szintén megalapozatlan, mert ezt a kereseti kérelmét nem a felek közötti szerződéses megállapodásra alapította, hanem az alperes folyamatos fizetési késedelmére. Mivel pedig a viszontkeresetre vonatkozó döntést az elsőfokú ítélet nem tartalmaz, az alperes fellebbezésének erre vonatkozó része sem alkalmas az érdemi felülbírálatra.

[13] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre észrevételt tett, amelyben fenntartotta és részben megismételte a fellebbezésében előadottakat. Kiemelte, hogy a felperes hibás teljesítésére vonatkozó előadását nem csupán tanúvallomásokra alapozta, hanem az átvételi jegyzőkönyvekben, hibabejelentésekben és a felperessel folytatott egyeztetéseken rögzített műszaki kifogásukra is, amely dokumentumokat az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott.

[14] Az ítéltábla mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a fellebbezés mely része alkalmas az érdemi elbírálásra. Az alperes ugyanis a fellebbezésében az eljárásnak a viszontkeresete tárgyában történt megszüntetését is sérelmezte, az elsőfokú bíróság erre vonatkozó döntésének felülbírálata azonban a jelen másodfokú eljárásnak nem képezte tárgyát. Mindezt az alperes az elsőfokú bíróság 40. sorszámán meghozott, önálló fellebbezéssel támadható végzése elleni fellebbezésében sérelmezhetne volna, amit elmulasztott, ezt a mulasztását pedig a keresetet és a beszámítási kifogást elbíráló elsőfokú ítélet elleni fellebbezésében nem pótolhatta. A fellebbezés egyéb részeit ugyanakkor az ítéltábla érdemben elbírálta, amelynek során a Pp 370. § (1) bekezdése alapján nem lépte át a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátait, mivel nem észlelt olyan – a fellebbezésben nem hivatkozott – eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely erre okot adott volna [Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései]. Erre tekintettel kizárólag azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a fellebbezésben megjelölt okok miatt tévesen adott-e helyt a keresetnek. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[15] Az alperes fellebbezési érvelésével szemben az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helyesen állapította meg, hogy a felek szóbeli megállapodása a díjazásra is kiterjedt, ezért az alperesnek a Ptk. 6:63. §-a szerinti piaci középpárra alapított elszámolása helytelen volt. E körben az ítéltábla – az elsőfokú ítéletben kifejtett indokolás szükségtelen megismétlése nélkül – csupán az alperes műszaki vezetőjének: L. T.nak a 2024. január 22-én írt e-mail üzenetére utal, amelyben a részvételével lezajlott aznapi szóbeli egyeztetés alapján azt rögzítette, hogy „a karbantartás a fent leírtak teljesítésével továbbra is zavartalanul a szerződésnek megfelelően történik, változás esetén újabb tárgyalás szükséges a folytatásról”. Helyesen tekintette az elsőfokú bíróság a díj mértékében történt megállapodást alátámasztó bizonyítéknak a 2024. február hónapra vonatkozó teljesítési igazolás alperes általi aláírását és az az alapján kiállított felperesi számla befogadását is, hiszen annak, hogy e magatartások tanúsításakor az alperest milyen megfontolások vezették, a perben nem volt jelentősége, ezért az alperes ezzel kapcsolatos fellebbezési érvelése sem foghatott helyt.

[16] A felperes hibás teljesítésének bizonyítására az alperes nem tartotta indokoltnak szakértő bevezetését (16. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal) és úgy nyilatkozott, hogy az általa meghallgatni kért L. T. és M. J. tanúk a szakmai hozzáértésük alapján igazolni fogják a hibás teljesítés tényét. Az elsőfokú bíróság az alperes által megjelölt tanúkat kihallgatta, a tanúvallomásaik, valamint az alperes által csatolt okirati bizonyítékok alapján pedig okszerűen vont le azt a következtetést, hogy a felperes hibás teljesítésére alapított kártérítési igényét az alperes a perben nem bizonyította. A 8. szám alatti ellenkérelemhez csatolt levelezéssel az alperes csupán azt igazolta, hogy jelzett hibákat a felperes felé, aki azonban egyetlen hiba tekintetében sem tett olyan nyilatkozatot, amelyben elismerte volna, hogy a hiba az ő teljesítésével áll okozati összefüggésben. Ezért ez a levelezés a felperes hibás teljesítésének tényét nem igazolta. A 19. sorszámú beadványhoz mellékelt diagrammokkal kapcsolatban az alperes korábbi műszaki vezetője, L. T. is elismerte a meghallgatása során, hogy azok csupán a leállások tényét igazolják, a leállások okai azonban a diagrammokból nem állapíthatók meg (31. sorszámú jegyzőkönyv 6-7. oldalai), az a kézzel írott jegyzete pedig, amiből ez utóbbi is megállapítható lenne, már nincs meg (31. sorszámú jegyzőkönyv 9. oldala). M. J. tanú a V3 üzembe beszerelt csapok hibájára nem emlékezett, a többi hiba tekintetében tett nyilatkozatai pedig csupán azt igazolták, hogy az alperes jelezte a hibákat a felperesnek, aki a javításokat elvégezte. Az alperesnek a hibás javításokra alapított konkrét kárigényének igazolására azonban az ő tanúvallomása sem volt alkalmas. Arra vonatkozóan pedig, hogy a leállások miatti bevételkiesésből származtatott kárát milyen adatok, illetve számítás alapján határozta meg, az alperes a perben – bírói felhívás ellenére – semmiféle tényállítást nem tett, az erre alapított beszámítási kifogása tehát ezen ok sem foghatott helyt.

[17] A faktorköltségekkel kapcsolatban az alperes iratellenesen állította a fellebbezésében, hogy az ...-82. és az ...-87. számú számlák tekintetében a felperes nem igazolta a faktoráláshoz való hozzájárulását. A felperes ugyanis a keresetleveléhez 12. és 13. számú mellékletként csatolta az alperes 2023. december 12-én aláírt nyilatkozatát, amelyben tudomásul vette a fenti két számla faktorálását. Azt tehát, hogy a kártérítésként igényelt faktorköltségek olyan számlákkal kapcsolatban keletkeztek, amelyek faktorálásához az alperes minden esetben hozzájárult, a felperes okirattal igazolta. Annak ugyanakkor, hogy az alperes a Szerződésekben vállalta-e a faktorköltségek megtérítését, a perben nem volt jelentősége. A felperes ugyanis a faktorköltségek megtérítésére vonatkozó kártérítési igényét nem arra alapította, hogy az alperes megsértette azt a konkrét szerződéses kötelezettséget, amelyben e költségek megtérítését vállalta, hanem arra hivatkozott, hogy a faktorált számlák késedelmes kiegyenlítésével az alperes szerződésszegést követett el, amely miatt őt a keresetben megjelölt összegű kár érte. Ez az érvelése pedig az elsőfokú ítéletben kifejtett okok miatt alapos volt, ennek helyességét pedig nem cáfolta az, hogy nem volt olyan konkrét szerződési kikötés, amelyben az alperes a faktorköltségek megtérítését kifejezetten vállalta volna.

[18] A perben annak sem volt jelentősége, hogy a faktor irányába az alperes tett-e tartozáselismerő nyilatkozatot, mivel a kártérítési felelőssége nem a tartozás elismerésén (vagy annak hiányán) alapult, hanem a fizetési késedelem folytán megvalósult szerződésszegésén. Mindemellett az alperes csupán állította, hogy vitatta a faktorálással érintett számlákat, ezt azonban egyrészt semmivel nem igazolta, másrészt ez az állítása ellentétben állt azzal a perben nem vitás ténnyel, hogy a faktorált számlákat ugyan késedelmesen, de kiegyenlítette.

[19] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] Az alperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a megfizetett fellebbezési eljárási illetékből és a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga köteles viselni.

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a másodfokú eljárásban felmerült perköltségét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: rÜkr.) szabályaira hivatkozással számította fel. A Kúria Polgári Kollégiumának 2025. február 25-i tanácselnöki értekezletén elfogadott jogértelmezésre is figyelemmel azonban a jelen másodfokú eljárásban a perköltségként figyelembe vehető ügyvédi munkadíj összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) alapján kellett megállapítani, mivel az alperes a fellebbezését (a másodfokú eljárást megindító beadványát) az Ükr. hatályba lépése után terjesztette elő (Ükr. 7. §). Bár a jogszabály téves megjelölése nem képezte akadályát annak, hogy az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is pervesztes alperest kötelezze a felperes által felszámított ügyvédi munkadíj megfizetésére, annak mértékét csupán olyan összegben határozhatta meg, amelyet a felperes a hatálytalan jogszabályra hivatkozással felszámított. Ezért az ítéltábla a felperesnek járó másodfokú ügyvédi munkadíj összegét az Ükr. 3. § (2) bekezdése alapján járó 3 770 000 Ft helyett, az rÜkr. 3. § (3) és (5) bekezdései alapján megítélhető 1 885 000 Ft-ban határozta meg, mivel a felszámítottnál magasabb összeget részére nem lehetett megállapítani [Pp. 82. § (3) bekezdés].

Debrecen, 2026. május 14.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró